

tebe radosten cvrkut selivk, trepetiš od neugnane sle, jaz pa sem pusta in prazna.

»Hej — vra-ga — kaj — pa — po-čen-jaš — si — pi-ja-na — hu-dič
— le — kaj — bo — s — to — na-šo — mla-di-no — —«

Nevin Birsa

Pesmi

SVETLOBNE KLICE NOČI

Na vogalu, izklesanem iz curkov dežja,
se nabira tvoja postava:
z drobnimi kapljami priprši,
te vzpostavlja in odmika
v vibrirajočem ritmu.

Svetlobne klice noči
razpirajo roke v mikroskopu,
ko te opazujem, šepetajoč deževja:
in boš prišla še kdaj,
povrnjena v senco embrija?

A od verig hribovij prinaša plima
nešteto kristalov, čudnih delcev,
vonjev in iker: svetle so
in žive, kakor tvoje, kakor moje.

IN SEM SAM Od tod prihajam v žičast in nemiren čas,
od rojstva v blagi zenici pozne noči
se povzpnem v skoraj kristalno jutro
blestenja trobelike: izkrčen poganjam
zarjasto roko v tvoje lase, balzamirana vzmet,
utripajoča v organizmu tihožitja.

Stekleni streli

iz svetlobe se iščejo za mojim čelom,
ugašajoče sence!

Ko zamislim trpki tvoj nasmeh, devica,
padam v trans: ostani tu, v bližini sotesk,
od koder se pno megle, zvenijo
tople reke: in sem z atomom v srcu:
in sem sam.

DETAJL Tvoje telo zabrlika v neonskem napisu
HIEROGLIFA in skozi črke se dotaknem toplih vlaken.
Isolirana v svojem občutku splavaš do mojih ustnic:
papirnati aviončki mrazijo prepletene skice besed,
ko sem med njimi, prinesen s pelodom, in sem
v mavricah cefrajočih se kril in tvoje bližine.

Z ladjami, neznankami vhodov, se obrnem vase,
sem detajl hieroglifa, rumena voščenska,
izrisana na nebu: (bledikanje jat v tolmunih!)
sem obraz, ta hip pretkan s povešenim ognjemetom
in curki vračajočih se raket: sem veža, že v dimu
in sopari grulečih rok, edina neimenljiva priča.

NEKAJ SE Žarnica nad nama veze blagi krik
PRELAMLJA in nezlomljiva celica je prenapolnjeni,
enako blagi krik umirajočega devištva,
le bolj prediren v svojem jedru,
in kozmos tvojega telesa podhrteva
in bela ptica, bežeča v sončni krog,
plivka nad nama in nekaj se prebuja,
ko vre svetloba iz derečega izvira,

nekaj se prelamlja, morda zelenje,
 morda usoda, ko plavava v neresničnem
 akvariju iz senc vse globlje v sanje:
 epicenter in vse te ceste stresa
 zamolkel zvok potresa. Ostaneš blizu,
 aviončki priletavajo z balkonov
 v najine porajajoče se zenice: in belo sesipanje
 toplote vseh teh rok v emulzijo večera.

NAD OZKIM Stikalo nočnih ptic
AKVARIJEM prižge nebo in zvezde
SPOČETJA se nad ozkim akvarijem spočetja
 obesijo na moje roke.

V hipu, ves potopljen
 v žilasto tiktakanje in
 napetost listov, teh igličastih
 bolečin: sklonjen sem
 nad gube, ki naraščajo z nočjo
 in jo skozi reže vsrkajo;
 boleči, krvavi cvet!

Potem še gledam,
 v nekem majánju,
 gledam posinele ustne
 in drobcene arterije sna,
 ki nikdar ne zapečatijo oči,
 uprte v pritiskajoči lok odmeva,

in tanke roke,
 ki klijejo iz januarskih rož
 prav narahlo v brstje,
 in plahútanje bolečih žil
 in kjer domujem.

ZA RAZDALJO Nariši cvet na komoro steklenih sanj,
KRIKA naj blišč najbližjih zvezd pretke oči,
DALEČ V TEBI sijoče, mehke kot dlani, ki zdaj drsijo
 čez palúbe tvojih hotenih vlaken:
 ves svet bom vklenil v seme,
 ki vžge, upogiba sen in noč brez spanja.

Venozne jate poznih zvezdà
 prebujajo vse svetlo v meni,
 ko sem le za razdaljo krika daleč v tebi:
 ovita sva v temo in pljuskava med
 plapolajočimi zastavicami, med toplimi
 meridiani do najbližjih sonc, tako globoko,
 v brezkončno poljubljanje
 do solz, do bolečine vzburkane obale.

Pokopališka romantika

Ciklus pesmi iz leta 1973

Lev
 Detela

SREČANJE Skoz zid prodira črna govorica,
 železne rože jim pojejo iz lica,
 gredo in gibajo se, ne da bi kam prišli,
 otroke bude, a ne vedo, da jih ni.

Skoz zid gredo ob jekleni pozni uri,
 zdaj jih zagledaš tu, zdaj tam v nočni burji,
 gredo, in vendar jih ni nikjer,
 zid je navaden, star in nem.